

figt til en Livrente, naar han ikke mere er arbejdsdygtig, saa maa Lønningerne kunne være betydelig mindre end de her angivne. Her er endnu et Punkt, som jeg vil omtale; det omhandles i § 6. Jeg anseer det for at være rigtigt, at de forskjellige Embedsmænds hele Arbejdstid, saa lang, som man nu finder, at man efter den Løn, der gives, kan forlange, samles paa een Gjenstand, for at de kunne ligefrem opnaae et større Mesterskab i denne Retning, og derfor er det uheldigt i denne Lønningsslov at forudsætte, at en Mand skal kunne have flere Embeder. Jeg ønsker altsaa, at hele den Paragraph, der handler om dette Punkt, skal gaae ud. — Jeg vil blot endnu omtale et Par Punkter, som det forekommer mig, at man i Særdeleshed maa tage i Betragtning, naar man vil haabe, at der skal kunne gjøres Indskrænkninger i Antallet af Embedsmænd i Ministerierne; det er, at man med den største Strengthed udsunderer fra disse Centralcontoirer Alt, hvad der ikke er egentlige Statsfager. Der blev allerede af den første Taler, som igaar havde Ordet i denne Sag, ytret, at der var Sager, som nu bestyredes af Ministerierne, der aldeles ikke vare Statsfager, og han nævnte i den Henseende Brandassurancesvæsenet. Jeg skal gjøre opmærksom paa, hvor uforholdsmæssig lang en Tid det maa tage bort af en Justitsministers kostbare Tid, at han skal gjøre sig bekendt med og give Resolution om Udbetalingen af enhver enkelt Brandskade for Bygninger paa Landet. Hvorvidt han ogsaa har en slig Forpligtelse med Hensyn til Bygninger i Kjøbstæderne, er mig ubekendt; men skulde han ogsaa have dermed at gjøre, saa antager jeg, at idetmindste en Sjettedeel af hans Tid maa være fuldt optaget af dette Arbejde, der aldeles ikke vedkommer Staten. Her er nu nævnt eet saadant Punkt, som jeg veed Bested om, og som jeg derfor dristig omtaler; der kan være andre, som jeg ikke kjender, og som jeg derfor heller ikke skal omtale, men det kan være, at saadanne fra andre Sider allerede have været nævnte. Der er under Ministerierne endel Sager, saasom Bevillingsfager, der deels afgjøres af Ministeren og deels af Departementscheferne ad mandatum. Jeg skal først bemærke, at det efter min Mening

vilde være det Rigtige, at saa Meget som muligt af det, der kan afgjøres efter en Regel, bliver afgjort efter en Lovregel, saa at vi saa meget som muligt komme bort fra Bevillingsvæsenet; men med Hensyn til det, der bliver tilbage — og der er jo i Grundloven reserveret Kongen en Ret i saa Henseende —, forekommer det mig, at alle de Sager, som afgjøres paa den Maade, jeg nys nævnte, enten af Ministeren selv, eller af Departementschefen, maatte kunne lægges over til en anden Autoritet for de enkelte Dele af Landets Vedkommende, navnlig til Amtmændene. Det forekommer mig, at en Amtmand maatte kunne have tilstrækkelig Indsigt i de almindelige Regler, der gjælde; der kunde jo oven i Kjøbet gives ham en Instrux, der indeholdt disse Regler, og dernæst maatte han jo have et meget større Kjendskab til de factiske Forhold, til de enkelte Bevillingsgjenstande, end den, man kan faae her igjennem forskjellige skriftlige Betænkninger, hvoriblandt maastee ogsaa i mange Tilfælde er en fra Amtmanden selv. Det vilde vistnok ogsaa være en Vættelse i Regjeringscontoirernes Arbejde, naar man fik borttaget fra dem alle de Bevillinger, der ikke umiddelbart skulle gaae til Hs. Majestæts egen Afgjørelse. At man overgiver til Communerne, hvad der er deres Sager, har jeg allerede tidligere omtalt, ligesom der jo ogsaa er adskillige Institutioner, der endnu staae, halvt som om de vare Statsindretninger, og halvt som om de vare selvstændige; ogsaa med Hensyn til dem ønsker jeg, at de, forsaavidt det viser sig, at de ikke ere rene Statsfager, ligeledes frigjøres for den ministerielle Bestyrelse, og at Ministeren med Hensyn til dem indskrænker sig til blot at føre et Tilsyn, ligesom Tilfældet er med Communerne's Selvstyrelse af deres egne Anliggender. — Der er endnu et Punkt, som ogsaa vilde hjælpe til at indskrænke Ministeriernes Omraade. Kunde vi nemlig faae en Kirkeforfatning bragt istand, hvorved man udsunderede fra Staten og Statsstyrelsen, hvad der var Kirkens reent indre Anliggender, vilde der ogsaa paa dette Gebeet kunne borttages ikke saa faa Sager fra den ministerielle Afgjørelse. Naar Skolevæsenet, saaledes som jeg ønsker, at det skulde være, i det Væsentlige blev en Communesag